

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína, soudkyně Mgr. Lenky Krupíčkové a soudce Mgr. Lukáše Pišvejce v právní věci žalobce: **D. K.**, zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2024, č. j. OAM-860/ZA-ZA11-ZA01-2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 7. 2025, č. j. 32 Az 19/2024 - 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2024. Tímto rozhodnutím byla podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná.

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Důvodem odchodu žalobce ze země původu byla dle jeho vlastního sdělení snaha vydělat si v České republice nějaké peníze, aby si mohl doma postavit dům a uživit svoji rodinu. V Uzbekistánu má manželku a čtyři děti. Neměl zde žádné potíže s policií ani s jinými státními orgány, má pouze špatné vztahy v rodině.

[3] Na základě výše uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že žalobce uváděl ke své žádosti o mezinárodní ochranu jen ekonomické důvody, zároveň nesdělil žádnou skutečnost, která by nasvědčovala jeho možnému pronásledování či hrozbě vážné újmy. Byly proto splněny obě podmínky pro aplikaci § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.

Rozhodnutí žalovaného proto vyhodnotil jako zákonné. Pro úplnost pak soud dodal, že se zabýval i situací neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do země původu. Zjistil, že běžní žadatelé nepodléhají v Uzbekistánu zvláštním postihům, navíc žalobce takové nebezpečí ani netvrdil.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodů, které výslovně nepodřadil žádnému ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., podle obsahu kasační stížnosti by se mohlo jednat o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy o nesprávné posouzení právní otázky, podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy o vady řízení před správním orgánem, pro něž měl krajský soud jeho rozhodnutí zrušit, a zčásti též o vady řízení před krajským soudem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[5] Stěžovatel v obecné rovině namítá, že správní orgán řádně nezjistil skutkový stav a nepřihlédl dostatečně ke všem tvrzením stěžovatele, přičemž krajský soud tento postup aproboval. Konkrétně jaké, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti, nebyly řádně zjištěny, stěžovatel neuvedl. Dále stěžovatel krajskému soudu vytýká, že se řádně nezaobíral podmínkami pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Dle jeho názoru nelze vyloučit, že mu po návratu do vlasti hrozí vážná újma ze strany soukromé osoby, přičemž v důsledku korupce v řadách státních orgánů se nemůže na tyto obrátit s žádostí o pomoc. Soud tuto možnost s ohledem na nevěrohodnost tvrzení stěžovatele odmítl, ovšem pokud neexistuje žádný relevantní podklad, který by takové nebezpečí vylučoval, mělo být postupováno ve prospěch stěžovatele.

[6] Stěžovatel rovněž namítá, že se krajský soud nedostatečně zabýval důvody pro udělení humanitárního azylu, kdy necitlivě nepřihlédl k tomu, že protiprávní jednání, k němuž došlo na území domovského státu nemá dopady jen do jeho života a komfortu, ale také působí destruktivně na život jeho rodiny a nezletilých dětí. Ty musí žít v bytovém provizoriu a jedinou jejich nadějí na zlepšení životních podmínek je možnost stěžovatele prosadit se na trhu práce v České republice.

[7] Přijatelnost své kasační stížnosti pak stěžovatel spatřuje v tom, že totožná situace se může týkat značného množství jeho krajanů. Závěrem stěžovatel navrhuje, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že podle jeho názoru se krajský soud v napadeném rozsudku vyjádřil podrobně, jasně a srozumitelně ke všem žalobním bodům. S jeho závěry se žalovaný ztotožňuje. Námitky uplatněné v kasační stížnosti jsou podobné námitkám žalobním, k nimž se žalovaný již jednou vyjádřil. Proto na ně v plném rozsahu odkazuje. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby byla kasační stížnost jako nedůvodná zamítnuta.

[9] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k přezkoumání napadeného rozsudku v rozsahu uplatněných stížnostních bodů, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

pokračování

[10] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[11] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti byla poprvé definována v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Za přijatelnou lze kasační stížnost považovat tehdy, pokud Nejvyšší správní soud považuje za potřebné 1) vyjádřit se k zásadní právní otázce, 2) sjednotit doposud rozdílnou judikaturu krajských soudů, 3) učinit tzv. judikatorní odklon 4) napravit závažné pochybení krajského soudu, jež mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení účastníků.

[12] V projednávané věci spatřuje stěžovatel přijatelnost své kasační stížnosti v tom, že situace, kterou zažívá „*se může týkat značného množství jeho krajanů*“. Pomine-li Nejvyšší správní soud skutečnost, že toto tvrzení je formulováno velmi obecně, hypoteticky a není podloženo žádnými důkazy, pak musí beztak konstatovat, že i svým obsahem neodpovídá žádnému z důvodů přijatelnosti kasační stížnosti uvedenému výše. Důvody přijatelnosti nenalezl v projednávané věci Nejvyšší správní soud ani z úřední povinnosti. Nejvíce jednomu z uvedených důvodů – závažnému pochybení krajského soudu, jež by mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele, odpovídá tvrzení stěžovatele, že krajský soud nevypořádal řádně všechny jeho námitky uplatněné v žalobě. Pokud by tomu tak skutečně bylo, jednalo by se o vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, která by pod výše uvedenou definici spadala.

[13] Žádnou takovou vadu však Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku neshledal. Krajský soud pečlivě vyhodnotil úroveň skutkových zjištění provedených žalovaným (viz odstavce 7 a 8 odůvodnění), stejně tak velmi podrobně vyložil ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu (odst. 9 až 16 odůvodnění). V odstavci 16 se vyjádřil rovněž k otázce humanitárního azylu a doplňkové ochrany, v odstavci 17 se pak zabýval i situací neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti. Sama skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, ale jedná se pouze o otázku věcného posouzení. K tomu je třeba navíc poznamenat, že v některých pasážích kasační stížnosti se stěžovatel mýlí s rozhodovacími důvody, na nichž krajský soud svůj rozsudek postavil. Týká se to především jeho výtky, že krajský soud při svých skutkových zjištěních nedostatečně zohlednil výpověď stěžovatele před správním orgánem, především ohledně hrozeb ze strany soukromých osob. Tato námitka však nebyla uplatněna v žalobě a je proto podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná, ostatně nic takového ze zmiňované výpovědi stěžovatele ani nevyplývá a soud z ní při posouzení věci důsledně vycházel.

[14] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že neshledal žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti, proto ji podle výše citovaného § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[15] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). V projednávané věci nebyly zjištěny skutečnosti, které

by odůvodnily mimořádné přiznání nákladů řízení žalovanému ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 21. ledna 2026

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu